

DIUMENGE V DE PASQUA (A)
Homilia del P. Lluís Juanós, monjo de Montserrat
20 d'abril de 2008
Ac 6, 1-7
1Pe 2,4-9
Jn 14,1-12

Germanes i germans: En aquest diumenge de Pasqua, l'Església posa a la nostra consideració les darreres paraules de Jesús en el cenacle, durant el darrer sopar, abans de ser entregat a la seva passió i mort en creu. Els deixebles que l'acompanyaven no intuïren fins després de la resurrecció la veritable dimensió d'allò que Jesús els confià en aquells moments decisius.

Si Jesús no volgué mostrar-se davant d'ells com qui ostenta una condició privilegiada que el dispensés de compartir les limitacions de la nostra humanitat, ho féu per testimoniar amb el seu exemple que no hi ha ningú més gran que el qui dona la vida pels seus amics i que és aquest testimoniatge d'amor i de servei el fonament de la unitat entre Jesús i el Pare, el camí que porta a Ell i el signe distintiu de tot cristià, allò que ens fa semblants a Jesús i ens apropa els uns dels altres pels lligams de la caritat fraterna.

Jesús indica als seus deixebles el camí d'accés al Pare. Tomàs i Felip saben algunes coses sobre la seva persona, però segueixen força desorientats: *“si ni tan sols sabem on vas, com podem saber quin camí hi porta?”*. I és que “saber” no és el mateix que “conèixer”. Aquests deixebles “saben” algunes coses sobre Jesús, però potser encara no el “coneixen”. Igualment “veuen” qui és Jesús, però encara no “viuen” la vida de Jesús. Es per això que els diu: *“Felip, fa tant de temps que estic amb vosaltres, i encara no em coneixes?”* Possiblement també a nosaltres ens passa com a aquests deixebles: sabem coses sobre Jesús però no hem arribat a conèixer veritablement qui és Ell, ni hem fet una experiència personal que ens vinculi a Ell com la sarment al cep, de tal manera que com l'apòstol Pau, poguéssim afirmar que *“ja no sóc jo qui visc, sinó que és el Crist que viu en mi”*...

Jesús no s'ha limitat a “informar-nos” sobre quin és el camí més directe per arribar al Pare; Ell mateix s'ha fet “camí” per nosaltres i ens convida a seguir-lo; a no desorientar-nos buscant altres viaranyes més còmodes que ens dispensin d'allò que ens fa veritablement cristians i seguidors seus.

Els paranys i els miratges que trobarem en el nostre caminar per aquest món són molts, però Jesús no ens enganya; si el seguim sabem que ens pot fer anar on nosaltres no voldríem, però la veritat d'aquest camí que ens proposa, és que Ell mateix l'ha volgut seguir per mostrar-nos que la nostra veritable humanitat troba la seva plenitud en Déu mateix. L'experiència de la Resurrecció de Jesús es podria resumir en aquesta convicció: la mort de Jesús en creu no ha estat un parany, sinó l'etapa del camí que l'ha dut definitivament al Pare. És per això que Jesús ha esdevingut el camí més humà que porta a Déu. I nosaltres sabem del cert que qui va per aquest camí arriba al Pare, més tard o més d'hora, més conscient o menys, més accidentat o menys, però hi arriba, tal com afirma Jesús: *“qui m'ha vist a mi ha vist el Pare”*.

Aquesta fou la intuïció fonamental dels deixebles: el Crist Ressuscitat no es reduïa a la simple supervivència del record d'un amic entranyable, sinó que era una presència viva i operant que atenyia totes les dimensions de la pròpia existència i de la dels altres.

Si Jesús és camí, veritat i vida de la nostra vida, és que en el cor del nostre món i en l'univers sencer també ha despuntat una esperança nova que fa camí vers el seu acompliment. L'Església i cadascun de nosaltres hem de fer-la perceptible a tothom en la realitat que ens toca viure. En la simplicitat d'un saber compartir, d'un gest d'apropament, de generositat i d'estimació a aquells que ho necessiten i que potser els tenim ben a prop nostre.

En l'Eucaristia, que és sacrament d'aquest amor i d'aquesta generositat que Déu ha tingut per tots nosaltres, trobarem la força del nostre testimoniatge i l'aliment d'aquesta fe en el Crist que ens fa passar del "saber" al "conèixer" i del "veure" al "viure".